

Sygn. akt II Kp 436/17

PR 2Ds.160/2017

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lutego 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bartoszycach – II Wydział Karny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Bartosz Szlachta

Protokolant : sekr. sąd. Marta Borowska - Pieniuk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rej. – nikt zawiadomiony

w sprawie

zażalenia pełnomocnika pokrzywdzonej

na postanowienie z dnia 30.08.2018r. o umorzeniu śledztwa

na podstawie art. 330§1 k.p.k.

postanowił:

I uchylić postanowienie o umorzeniu śledztwa w zakresie pkt I zaskarżonego postanowienia;

II utrzymać w mocy w pozostałym zakresie zaskarżone postanowienie

UZASADNIENIE

Postanowieniem. -zatwierdzonym przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lidzbarku Warmińskim w dniu 30 sierpnia 2017r.- umorzono śledztwo w sprawie:

I zaistniałego w okresie od 27 lutego 2014r. do 22 listopada 2016r. w B. niedopełnienia obowiązków służbowych i przekroczenia uprawnień przez urzędników Urzędu Miasta w B. polegającego na nieprawidłowym oznakowaniu miejsc postojowych w strefach płatnego parkowania na terenie miasta i działając tym samym na szkodę interesu publicznego tj. o czyn z art. 231§1 kk - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego.

II zaistniałego w okresie od 27 lutego 2014r. do 22 listopada 2016r. w B. w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadzenia nieustalonej liczby osób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem nieustalonej wartości poprzez wprowadzenie w błąd co do legalności pobieranych opłat i konieczności ich uiszczania tj. o czyn z art. 286§1 kk - wobec stwierdzenia, iż czyn nie zawiera znamion czynu zabronionego

Postanowienie to w terminie ustawowym zaskarżył pokrzywdzony K. L. zarzucając mu:

Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, tj. art, 2§1 pkt 1 kpk i art. 297 pkt 4 kpk, polegającą na takim prowadzeniu, aby sprawca przestępstwa nie poniósł odpowiedzialności karnej i aby nie wyjaśniono istotnych okoliczności sprawy:

Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ na treść zaskarżonego postanowienia, tj. art. 2§1 pkt 2 kpk w zw. z art. 167 kpk poprzez niepełne przeprowadzenie postępowania dowodowego;

Obrazę przepisów postępowania mającą wpływ' na treść zaskarżonego postanowienia, tj. art. 7 kpk w zw. z art. 7 i art. 32 pkt 1 Konstytucji RP poprzez przyjęcie, że Urząd Miasta w B. przez okres 3 lat nie był w stanie zabezpieczyć niewielkich środków na prawidłowe, wymagane prawem oznakowanie (...) w B., a jednocześnie brak wymaganego oznakowania nie zwalniał obywateli od obowiązku uiszczania opłat za postój w tak funkcjonującej strefie:

Obrazę prawa materialnego, tj. art. 231 §1 kk w zw. z ar. 13b ust. 1 ustawy o drogach publicznych oraz pkt 5.2.50 Załącznika nr 1 do Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 3.07.2003r. w sprawie szczegółowych warunków technicznych dla znaków i sygnałów drogowych oraz urządzeń bezpieczeństwa ruchu drogowego i warunków ich umieszczania na drogach poprzez przyjęcie że w (...) w B. doszło do rzekomego wyznaczenia miejsc postojowych nieprzewidywanego prawem „wydzieleniem konstrukcyjnym” poprzez użycie innego rodzaju materiałów oraz oddzielenie od pieszych „wysokimi krawężnikami”:

Obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 231 § 1 kk w zw. z art. 7 Konstytucji RP oraz art. 6 kpa poprzez błędne przyjęcie, że organy władzy publicznej mogą działać poza zakresem przewidzianym przez prawo powszechnie obowiązujące;

Obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 231 § 1 lek poprzez błędne przyjęcie, że urzędnicy miejsca podjęci działania i nie można zarzucić im bezczynności:

Obrazę przepisów prawa materialnego, tj. art. 286§1 kk poprzez przyjęcie, że nie wyczerpane zostały w przedmiotowej sprawie znamiona doprowadzenia innych osób do niekorzystnego rozporządzenia swoim mieniem poprzez wyzyskanie wprowadzenia w błąd:

Błąd w ustaleniach faktycznych wbrew zasadzie lex superior derogat legi inferiori poprzez przyjęcie, że Burmistrz Miasta B. oraz Dyrektor (...) B. musiał bezwzględnie realizować pobór opłat za postój w miejscach niewyznaczonych, gdyż wynikało to z obowiązku stosowania się do Uchwały Rady Miasta i mogło być wykonywane bez stosowania się do obowiązujących w tym zakresie norm nadrzędnych wobec prawa miejscowego, mimo że stały one w kolizji z treścią uchwały Rady Miasta w B..

Na podstawie art. 330§1 kpk skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia w całości oraz zobowiązanie Prokuratury Rejonowej w Lidzbarku Warmińskim do przeprowadzenia dowodów niezbędnych do pełnego zbadania okoliczności zdarzenia będącego przedmiotem niniejszego postępowania.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje :

W ocenie Sądu zażalenie pokrzywdzonego w części dotyczącej zarzutu opisanego w pkt I jest zasadne.

Po zapoznaniu się z zgromadzonym materiałem dowodowym jak i z stanowiskiem pokrzywdzonego nie można nie zauważyć, że zażalenie strony pokrzywdzonej nie zostało dość wnikliwie przeanalizowane przez Prokuraturę.

Podkreślenia wymagają następujące okoliczności, które w sposób wnikliwy należy wyjaśnić , zaś decyzja końcowa winna zawierać ustosunkowanie do niżej wskazanych kwestii.

Wskazać bowiem należy, iż organ postępowania karnego nie jest związany kwalifikacją prawną czynu wynikającą z zawiadomienia o możliwości popełnienia przestępstwa. Uwaga ta właśnie odnosi się do czynu z pkt I postanowienia – a mianowicie organ postępowania przygotowawczego rozpoznający niniejszą sprawę winien zwrócić uwagę i dokonać analizy i ostatecznej oceny zaistniałej sytuacji pod kątem całości przepisu określonego w art. 231 k.k.

W szczególności ocenie tej więc powinno podlegać i znamię ewentualnej „nieumyślności” jak i „istotnej szkody” z znaczeniu określonym w art. 231 § 3 k.k.

Ponownej ocenie pod tym właśnie kątem wymaga w szczególności obszerna argumentacja pokrzywdzonego przytoczona w pkt Ad 4 i Ad5 zażalenia.

Argumentacja tam przedstawiona winna znaleźć ustosunkowanie się organu postępowania przygotowawczego w zakresie rozstrzygnięcia dotyczącego świadomości osób odpowiedzialnych o zaistniałych nieprawidłowościach w oznaczeniu (...) w B. jak i konsekwencji związanej z dalszym pobieraniem opłat za parkowanie - w tym przyczynach wbrew przytoczonemu orzecznictwu przez pokrzywdzonego niezaprzestania pobierania opłat . Przy czym z pola widzenia organu postępowania przygotowawczego nie powinna umknąć cała treść art. 231 k.k.

Tym samym uznać należy , że dopiero w oparciu o uzupełnione postępowanie w zakresie czynu opisanego w pkt I - w sprawie będzie można podjąć właściwą merytoryczną decyzję.

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt I.

Odnosząc się natomiast do umorzenia śledztwa w zakresie czynu opisanego w pkt II wskazać należy , iż Sąd w pełni podziela stanowisko Prokuratora , że brak jest dowodów , które wskazywały by, iż doszło do popełnienia czynu zabronionego.

Podkreślić należy, iż przy przestępstwie oszustwa koniecznym jest wykazanie, iż sprawca działał z zamiarem bezpośrednim. Wskazać należy, iż oszustwo jest przestępstwem trudnym do udowodnienia, a to ze względu na konieczność wykazania zamiaru bezpośredniego kierunkowego, tak co do celu działania, jak i używanych środków (por. wyr. SN z 22 XI 1973 r., OSNPG 1974, nr 7, poz. 7).

Nie można przyjąć, że poprzez pobieranie opłat administracyjnych doszło do celowego wprowadzenia nieustalonej ilości osób w błąd i doprowadzenia ich do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. Przede wszystkim, zgromadzony materiał dowodowy nie pozwala na przyjęcie, że w realiach niniejszej sprawy doszło do działania w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Nie można mówić o świadomym celowym wprowadzeniu w błąd skoro działania urzędników były podejmowane w dobrej wierze, że są zgodne z prawem.

Biorąc pod uwagę , że w ocenie Sądu okoliczności sprawy odnośnie zarzutu opisanego w pkt II zostały należycie wyjaśnione na podstawie powołanych przepisów należało postanowić jak w pkt II.